Боби ҳаштоду чаҳорум — Исо мукофоти фаровон медиҳад

Ман гумон мекунам, ки аксари одамон он вақт меҳнати бештар мекунанд, ки медонанд барои кори хуб анҷом додаашон мукофот хоҳанд гирифт. Мо ҳама ҳамин гуна ҳастем. Ба мо писанд аст, ки самараи заҳматҳои худро бинем. Ба мо маъқул аст, ки мукофотеро, ки барои меҳнати содиқона ва ҷиддӣ ба даст меорем, интизор шавем. Давандае, ки дар мусобиқа иштирок мекунад, умед дорад, ки ҷоиза ба даст меорад. Азбаски ӯ мехоҳад ғолиб шавад, бештар медавад, беҳтар тамрин мекунад ва аз кӯшиш бознамеистад, зеро ба пирӯзӣ умед мебандад.

Дар ҳаёти масеҳӣ низ ҳамин тавр аст. Исо пайравони Худро саховатмандона мукофот медиҳад, чунон ки аз Матто 19:27–30 меомӯзем.

Матт 19:27-30: "27 Он гоҳ Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем; подоши мо чӣ хоҳад буд?» 28 Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, шумо, ки Маро пайравӣ намудаед, дар умри дубора, вақте ки Писари Одам бар тахти ҷалоли Худ биншинад, шумо низ бар дувоздаҳ тахт нишаста, бар дувоздаҳ сибти Исроил доварӣ хоҳед кард; 29 Ва ҳар кӣ аз баҳри исми Ман хонаҳо, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё зан, ё фарзандон, ё амлокро тарк кунад, сад чандон хоҳад ёфт ва вориси ҳаёти ҷовидонӣ хоҳад шуд; 30 Лекин басо аввалин, ки охирин хоҳанд шуд, ва охирин — аввалин."

Шумо метавонед дар бораи мукофотҳои фаровоне, ки Исо медиҳад, бо таваҷҷуҳ ба ин АСОСҲО маълумот пайдо кунед.

Пеш аз ҳама, ҳангоми ҷустуҷӯи мукофотҳо дар бораи нархи пайравӣ аз Исо андеша кунед. Петрус изҳороти муҳим кард. Ӯ гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, аз пайи Ту омадем.»

Дар бораи ҳаёти Петрус фикр кунед. Ӯ моҳигир буд ва дар баҳри Ҷалил аз шаҳри Байт-Сайдо, ки дар соҳили шимолӣ ҷойгир буд, моҳидорӣ мекард. Рӯзе Исо аз назди ӯ ва бародараш Андриёс гузашта гуфт: «Аз пайи Ман биёед, ва Ман шуморо сайёдони одамон хоҳам сохт». Китоби Муқаддас ба мо мегӯяд, ки онҳо ҳама чизро тарк карда, аз пайи Ӯ рафтанд.

Аз навиштаҳои Инҷил инчунин мефаҳмем, ки Петрус дар Кофарнаҳум зиндагӣ мекард. Вақте ки Исо як рӯз аз куништ берун омад, ба хонаи Петрус рафт ва дид, ки хушдомани ӯ бемор аст. Ин маънои онро дорад, ки Петрус оиладор буд. Ӯ на танҳо ҳамсар дошт, балки эҳтимол фарзандон ҳам дошт. Ва акнун Петрус ба Исо мегӯяд: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, аз пайи Ту омадем». Ин изҳороти ӯ буд.

Пас аз он савол дод: «Ба мо чӣ хоҳад расид?» Оё ин арзанда хоҳад буд? Гӯё мегӯяд: «Мо ҳама чизро тарк кардем; пас натиҷаи ин чӣ мешавад?» Саволи Петрус дуруст буд. Аксари мо, ва шояд ҳамаи мо, чунин саволро додаем.

«Ҳоло мо чӣ ба даст меорем?» Ман медонам, ки баъзеҳо танҳо барои он аз Ӯ пайравӣ мекунанд, ки умед доранд чизе ба даст оранд. Онҳо ба ин ҳамчун як муодила менигаранд: «Ман инро медиҳам, пас аз Ту он чизро мегирам». Ин мисли масъалаи арифметикӣ аст: ин ҷамъи он баробар аст ба он.

Мукофот бузург аст. Он чизе ки мо ба даст меорем, хеле арзишманд аст. Аммо мехоҳам таъкид кунам, ки нарх низ баланд аст. Вақте ки шумо дар бораи арзиши шахсии пайравӣ аз Масеҳ фикр мекунед, суханони Петрусро ба ёд оред: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, аз пайи Ту омадем».

Пайравӣ аз Исо ҳама чизро талаб мекунад. Ин аст нархи ҳақиқии пайравӣ аз Ӯ.

ҲАНГОМИ ТАЛОШИ МУКОФОТҲО БА ПЕШГӮИИ ИҶРОИ ВАЪДАҲО ТАВАҶҶУҲ КУНЕД.

Акнун Исо ба саволи Петрус ҷавоб медиҳад. Ӯ гуфт, ки вақте дар замони навсозӣ хоҳад омад... Ин чӣ маъно дорад? Навсозӣ маънои «аз нав сохтан» ё «нав гардонидан»-ро дорад. Исо ба замоне ишора мекард, ки ҳама чизро нав хоҳад кард. Сипас гуфт, ки бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст. Ӯ мақомеро ишғол хоҳад кард, ки пешакӣ барои Ӯ пешгӯӣ шуда буд.

Вақте ки фариштаҶабраил назди Марям омад, ба ӯ гуфт, ки Худо ба Писараш «тахти падараш Довудро хоҳад дод ва Ӯ бар хонадони Исроил то абад подшоҳӣ хоҳад кард». Дар ин ҷо Исо мегӯяд, ки вақте Писари Одам дар он навсозӣ меояд, бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст. Ӯ Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон хоҳад буд. Дар ин бора ҳеҷ шакке нест.

Пас, биёед дар бораи иҷро шудани ин пешгӯӣ андеша кунем.

Сипас Исо ба Петрус гуфт, ки онҳо — ман гумон мекунам, ки Ӯ дувоздаҳ шогирди Худро дар назар дошт, ки аз пайи Ӯ рафта буданд — низ «бар дувоздаҳ тахт хоҳанд нишаст ва дувоздаҳ сибти Исроилро доварӣ хоҳанд кард». Ин ҳам иҷро хоҳад шуд.

Дӯсти ман, диққат диҳед, ки ин суханони Исо дар вақти муайянкардаи Худои Падар, Худованди Осмону Замин, амалӣ хоҳанд гардид. Ҳанӯз он рӯз фаро нарасидааст. Пас, ба пешгӯии иҷрошаванда диққат диҳед.

Баъзеҳо фикр мекунанд, ки хизмати Исо танҳо ба ҳаёти заминие маҳдуд буд, ки Ӯ дар миёни шогирдон гузаронд. Аммо Исо равшан нишон медиҳад, ки хизмати Ӯ аз он чизе, ки дар омадани аввал анҷом дод, хеле бузургтар аст. Ӯ гуфт, ки бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст.

Дӯсти ман, рӯзи бузурге дар пеш аст. Худоро ҳамду сано бод, зеро Исо ба Петрус гуфт, ки он дувоздаҳ шогирд дар ҳамон вақт бо Ӯ хоҳанд буд, вақте ки Ӯ бар тахти ҷалоли Худ хоҳад нишаст.

ҲАНГОМИ ТАЛОШИ МУКОФОТҲО БА ВАЪДАИ МУКОФОТИ НИҲОӢ ТАВАҶҶУҲ КУНЕД.

Акнун Исо ваъдаи Худро васеътар мекунад: на танҳо барои он дувоздаҳ нафаре, ки аз пайи Ӯ рафтанд, балки барои ҳамаи касоне, ки мисли ману шумо аз пайи Ӯ мераванд.

Ӯ гуфт: «Ва ҳар кӣ ба хотири номи Ман хонаҳо, ё бародарон, ё хоҳарон, ё падар, ё модар, ё ҳамсар, ё фарзандон, ё заминҳоро тарк кунад...»

Мо набояд фаромӯш кунем, ки Исои Масеҳ бояд дар ҳаёти мо ҷойи аввалро ишғол кунад. Агар шумо ба гирифтани мукофоти ниҳоӣ умеде доред, пас иҷозат диҳед ҳоло ҳамин фикрро дар дили шумо ҷой диҳам: Исо бояд дар ҳаёти шумо дар ҷойи аввал бошад.

Онҳое, ки ин чизҳои заминӣ ва муваққатиро тарк кардаанд, бояд Исоро аз ҳама болотар гузоранд.

Натиҷа чӣ хоҳад буд? Мукофоти ниҳоӣ кадом аст?

Онҳо «садчанд хоҳанд гирифт ва ҳаёти ҷовидониро мерос хоҳанд бурд».

Ман намедонам, ки Худованд чӣ гуна ин «садчанд»-ро дар ҳаёти шумо амалӣ хоҳад кард, аммо медонам, ки чӣ гуна ҳаёти ҷовидониро медиҳад. Ӯ онро дар Исои Масеҳ ато мекунад.

Ин бузургтарин мукофотест, ки инсон метавонад орзу дошта бошад. Аз ҳаёти ҷовидонӣ беҳтар чизе вуҷуд надорад. Исо омад, то ба мо ҳаёти ҷовидонӣ бахшад.

Шояд мо тамоми сарватҳои ин ҷаҳонро, ки орзу мекунем ё мехоҳем дошта бошем, ба даст наорем, аммо як ҳақиқат бебаҳс аст: агар аз пайи Исо равем, ҳаёти ҷовидониро соҳиб хоҳем шуд.

Баъзе одамон моро, ки ба Исо имон дорем, масхара мекунанд, зеро фикр мекунанд, ки мо танҳо дар бораи ҳаёти оянда фикр мекунем. Бале, онҳо дуруст мегӯянд. Зеро ин барои мо аҳамияти бузург дорад.

Мо мукофоти ниҳоиро хоҳем гирифт, ва он ҳаёти ҷовидонӣ дар ҳузури Худо, фариштагони муқаддаси Ӯ ва дар ҳузури Барра хоҳад буд.

Ҳамаи кӯшишҳои мо арзиши худро хоҳанд ёфт. Ҳар чизеро, ки имрӯз барои пайравӣ аз Исо тарк кардан лозим шавад, дар муқоиса бо мукофоти ниҳоӣ арзанда хоҳад буд.

Ҳангоми андеша кардан дар бораи ҳаёти худ, дар бораи мукофотҳое низ фикр кунед, ки Исо ҳам имрӯз ва ҳам дар оянда медиҳад.

Фаромӯш накунед:

Дар бораи нархи пайравӣ андеша кунед — он ҳама чизро талаб мекунад.

Дар бораи иҷро шудани пешгӯӣ андеша кунед — Ӯ дар замони навсозӣ хоҳад омад.

Дар бораи ваъдаи мукофоти ниҳоӣ андеша кунед — Ӯ ба мо Ҳаёти Ҷовидонӣ мебахшад.